

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: SLOT Group, a.s.**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, *zastoupeného Mgr. Terezou Schestagovou, s adresou pro doručování Jáchymovská 142, Karlovy Vary*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, *zastoupenému JUDr. Zdeňkem Vlčkem, advokátem se sídlem Na Roudné 18, Plzeň*, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2014, čj. EK/4116/14,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 12. 12. 2014, čj. EK/4116/14, se z r u š u j e a v ě c s e v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Mezi účastníky řízení je spor o místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Místní poplatky byly v rozhodné době upraveny zákonem č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o místních poplatcích*“). Loterie byly v rozhodné době upraveny zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o loteriích*“). Pro území města Klatovy byl místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné

technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu v rozhodném období upraven obecně závaznou vyhláškou města Klatovy č. 1/2011, o místních poplatcích (dále též jen „*vyhláška města Klatovy*“).

Platebním výměrem č. 2/2012 ze dne 17. 1. 2012, čj. FO/121/2012 [žalobce užívá zkratku „*Platební výměr*“], Městský úřad Klatovy (dále též jen „*správce poplatku*“) vyměřil společnosti SLOT Game a.s. výše uvedený místní poplatek za období od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011 v částce 181.880,- Kč. Proti tomuto platebnímu výměru podala společnost SLOT Game a.s., jejíž jmění přešlo sloučením na společnost SLOT Group, a.s., odvolání (datované dne 15. 2. 2012 a došlé správci poplatku dne 17. 2. 2012). Rozhodnutím ze dne 12. 12. 2014, čj. EK/4116/14 [žalobce hovoří o „*Rozhodnutí*“], Krajský úřad Plzeňského kraje (dále též jen „*odvolací orgán*“) odvolání společnosti SLOT Game a.s. zamítl a napadený platební výměr Městského úřadu Klatovy č. 2/2012 ze dne 17. 1. 2012, čj. FO/121/2012, potvrdil. Toto rozhodnutí žalovaného o odvolání bylo žalobci doručeno dne 22. 12. 2014.

II. Žalobní body

Žalobce v části **(i)** žaloby poukazuje na to, že Rozhodnutí (resp. Platební výměr) je nezákonné, neboť jím došlo k vyměření místního poplatku v rozporu s relevantními ustanoveními daňového řádu upravujícími prekluzi daňové, resp. poplatkové povinnosti, a to ve vztahu k oběma zpoplatňovaným obdobím (3. a 4. kvartál 2011). Přitom platí, že k prekluzi (zániku) práva na vybrání daně (poplatku) přihlíží jak správní orgány, tak i soudy *ex officio*.

Ustanovení § 148 daňového řádu pro zpoplatnění jiných technických herních zařízení za období od 1. 1. 2011 jasně stanovuje tříletou prekluzivní lhůtu, po jejímž uplynutí již místní poplatek nelze vyměřit. V obecné rovině podle daňového řádu platí, že za počátek prekluzivní lhůty se považuje okamžik splatnosti poplatkové povinnosti ohledně jednotlivých jiných technických herních zařízení za jednotlivé zpoplatňované období (tj. kalendářní čtvrtletí). Okamžik splatnosti poplatkové povinnosti upravují v souladu s § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích jednotlivé obecně závazné vyhlášky obcí, v jejichž obvodu jsou jednotlivá herní zařízení provozována, v posuzovaném případě vyhláška města Klatovy. Za konec prekluzivní lhůty dle daňového řádu je pak považován okamžik, ke kterému uběhla doba tří let od okamžiku splatnosti poplatkové povinnosti, nedošlo-li k prodloužení původní prekluzivní lhůty. Dle čl. 44 [„*Splatnost poplatku*“] odst. 2 vyhlášky města Klatovy je poplatek splatný „*ve čtvrtletních splátkách, vždy nejpozději poslední den prvního měsíce v daném čtvrtletí*“. Místní poplatek ohledně herních zařízení zpoplatněných Platebním výměrem ve 3. čtvrtletí 2011 byl tedy splatný dne 31. 7. 2011 a ve 4. čtvrtletí 2011 byl splatný dne 31. 10. 2011.

V dané věci žalobce provedl ohlášení a poté platil místní poplatek vždy ve výši, která se zakládala na jeho právním názoru. Žalobce tak místní poplatek správci poplatku vždy uhradil ve výši dle své interpretace a zároveň se správcem poplatku plně spolupracoval. Správce poplatku zaujal jiný právní názor na předmět uvedeného místního poplatku a místní poplatek za předmětná období vyměřil Platebním výměrem. V návaznosti na odvolání žalobce byl Platební výměr přezkoumán žalovaným a právní moci tak nabyl až v návaznosti na doručení Rozhodnutí žalobci dne 22. 12. 2014. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že z hlediska běhu prekluzivní lhůty je rozhodné až pravomocné vyměření, tj.

v případech, kdy probíhá odvolací řízení, až okamžik doručení rozhodnutí o odvolání proti příslušnému platebnímu výměru (viz např. rozhodnutí ze dne 18. 4. 2014, čj. 2 Afs 79/2012-49).

Ve vztahu k poplatkové povinnosti za zpoplatňované období 3. čtvrtletí roku 2011 došlo k pravomocnému vyměření poplatkové povinnosti za předmětná herní zařízení až po uplynutí prekluzivní lhůty, neboť předmětná poplatková povinnost se za zpoplatňované období prekludovala v průběhu odvolacího řízení, a to ke dni 31. 7. 2014, když Rozhodnutí bylo žalobci doručeno (tj. nabylo právní moci) až dne 22. 12. 2014, tj. po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty počítané od splatnosti místního poplatku dne 31. 7. 2011. Žalobce pro úplnost uvádí, že v tomto případě nedošlo k prodloužení prekluzivní lhůty ve smyslu § 148 odst. 2 daňového řádu, neboť žádná ze skutečností způsobilých k prodloužení této lhůty nenastala posledních 12 měsíců před uplynutím prekluzivní lhůty, když k vydání Platebního výměru došlo již dne 17. 1. 2012, tj. 30 měsíců před uplynutím prekluzivní lhůty počítané od splatnosti místního poplatku dne 31. 7. 2011 (tzn. v prvním roce plynutí prekluzivní lhůty, nikoli až v posledním třetím roce plynutí prekluzivní lhůty).

V posuzovaném případě došlo k prekluzi poplatkové povinnosti i za zpoplatňované období 4. čtvrtletí roku 2011, která se stala splatnou dne 31. 10. 2011, kdy též započala běžet prekluzivní lhůta. I v případě poplatkové povinnosti za toto zpoplatňované období došlo tedy k pravomocnému vyměření poplatkové povinnosti za předmětná herní zařízení až po uplynutí prekluzivní lhůty, neboť předmětná poplatková povinnost se za zpoplatňované období prekludovala v průběhu odvolacího řízení, a to ke dni 31. 10. 2014, když Rozhodnutí bylo žalobci doručeno (tj. nabylo právní moci) až dne 22. 12. 2014, tj. po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty počítané od splatnosti místního poplatku dne 31. 10. 2011. Ani v tomto případě nedošlo k prodloužení prekluzivní lhůty ve smyslu § 148 odst. 2 daňového řádu, neboť žádná ze skutečností způsobilých k prodloužení této lhůty nenastala posledních 12 měsíců před uplynutím prekluzivní lhůty, když k vydání Platebního výměru došlo již dne 17. 1. 2012, tj. 33 měsíců před uplynutím prekluzivní lhůty počítané od splatnosti místního poplatku dne 31. 10. 2011 (tzn. v prvním roce plynutí prekluzivní lhůty, nikoli až v posledním třetím roce plynutí prekluzivní lhůty).

Žalovaný proto zásadním způsobem pochybil, když v rozporu s daňovým řádem nezrušil Platební výměr a poplatkové řízení nezastavil z důvodu prekluze předmětné poplatkové povinnosti.

V části **(ii)** žaloby se namítá, že žalovaný zatížil Rozhodnutí nepřezkoumatelností, čímž současně porušil ústavně a mezinárodněprávně garantované právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobce se v části **(iii)** žaloby dovolává toho, že Rozhodnutí (a potažmo i Platební výměr) je nezákonné, neboť bylo vydáno v rozporu s vyhláškou města Klatovy a se zákonem o místních poplatcích, jelikož poplatková povinnost na základě uvedené vyhlášky v rozhodném období v případě části koncových (herních) zařízení žalobci vůbec nevznikla.

Žalovaný, jakož i správce poplatku, v důsledku výše uvedených skutečností rovněž porušili ústavně a mezinárodněprávně garantovaná práva žalobce a ústavně zakotvené zásady, mj. ústavně a mezinárodněprávně garantované právo žalobce vlastnit majetek, resp. tento pokojně užívat (čl. 11 odst. 1 Listiny a čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě), ústavně zakotvenou zásadu ukládání daní (poplatků) pouze na základě zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny), jakož i další zásady ústavního pořádku ČR týkající se uplatňování státní moci, ukládání povinností a omezení základních práv a svobod, jmenovitě zásadu uplatňování státní moci v případech, mezích a způsoby stanovenými zákonem a zásadu ukládání povinností pouze na základě zákona a v jeho mezích a pouze při zachování základních práv a svobod, jejichž podstaty a smyslu musí být šetřeno při používání ustanovení o jejich mezích (čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 a 4 Listiny).

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad Plzeňského kraje se k žalobě vyjádřil tak, že žalobce se omezuje kromě obecných proklamací o právní vadnosti napadeného rozhodnutí, které však nijak nekonkretizuje a nepodkládá, na vyslovení právního názoru o tom, že právo správce daně na stanovení místního poplatku prekludovalo a místní poplatek tak byl stanoven nezákonně. Tento názor žalobce je však chybný, nemající oporu v zákoně, a žalovaný ho označuje jako zcela tendenční. Daňový řád v § 148 odst. 1 stanoví pro vyměření daně obecnou prekluzivní lhůtu v délce tří let; běh lhůty je zahájen dnem, ve kterém byla daň (místní poplatek) splatná. V projednávané věci je nutné v otázce splatnosti místního poplatku vycházet z čl. 44 odst. 2 obecně závazné vyhlášky města Klatovy č. 1/2011, ze kterého vyplývá, že místní poplatek je splatný v kvartálních splátkách, a to nejpozději v posledním dni v měsíci za daný kvartál. Splatnost místního poplatku tu tedy nastala za zdaňovací období 3. kvartál roku 2011 ke dni 31. 7. 2011 a za zdaňovací období 4. kvartál roku 2011 ke dni 31. 10. 2011. Za předpokladu, že by nedošlo k některé ze situací predikovaných v § 148 odst. 2 daňového řádu, promlčecí lhůta by uplynula ke dni 31. 7. 2014 a ke dni 31. 10. 2014. Žalobcem napadané rozhodnutí nabylo právní moci okamžikem doručení rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru vydanému Městským úřadem Klatovy, tj. ke dni 22. 12. 2014. Žalobce se tedy snaží navodit dojem o tom, že právo na vyměření místního poplatku zaniklo právě v průběhu odvolacího řízení. Tento právní názor je však zcela lichý a je v přímém rozporu s literou daňového řádu. Ačkoliv v obecné rovině je pravdou, že prekluzivní lhůta k vyměření daně je tříletá, daňový řád pamatuje i na prolongaci této lhůty pro situace uvedené v § 148 odst. 2.

IV. Posouzení věci krajským soudem

IV.1 Prekluze lhůty pro stanovení poplatku [část (i) žaloby]

Žalobce i žalovaný správní orgán jsou zajedno v tom, že lhůta pro stanovení daně (poplatku) podle § 148 odst. 1 daňového řádu uplynula u místního poplatku za 3. čtvrtletí 2011 dne 31. 7. 2014 a u místního poplatku za 4. čtvrtletí 2011 dne 31. 10. 2014.

Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného však bylo vydáno až dne 12. 12. 2014 a nabylo právní moci až dne 22. 12. 2014. Ve vyjádření k žalobě ovšem žalovaný správní orgán namítá prolongaci lhůty pro stanovení daně (poplatku) podle § 148 odst. 2 daňového řádu. Podle tohoto ustanovení se lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud

v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k *a)* podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně, *b)* oznámení rozhodnutí o stanovení daně, *c)* zahájení řízení o mimořádném opravném nebo dozorčím prostředku, *d)* oznámení rozhodnutí ve věci opravného nebo dozorčího prostředku, nebo *e)* oznámení rozhodnutí o prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně. Jelikož vyjádření žalovaného je naprosto nekonkrétní a ani z předložených správních spisů není nikterak patrné, že by v posledních 12 měsících před 31. 7. 2014 nebo 31. 10. 2014 byl učiněn některý z výše uvedených prolongujících úkonů, došel soud k závěru, že žalovaný správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí, ani ve vyjádření k žalobě neprokázal, že by v daném případě došlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně (poplatku) o 1 rok podle § 148 odst. 2 daňového řádu.

Za této situace pokládá soud část *(i)* žaloby za důvodnou.

IV.2 Další námitky [části *(ii)* a *(iii)* žaloby]

Uvedené námitky nepředstavují dostatečně konkrétní žalobní body. Na předložené úrovni argumentace je soud nemohl shledat důvodnými.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož zde došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez jednání zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Návrh žalovaného správního orgánu na spojení žalob vedených pod sp. zn. 30Af 6/2015 a 30Af 7/2015 nebyl akceptován, protože předsedové senátu 30Af zdejšího soudu ke spojení žalob ke společnému projednání podle § 39 odst. 1 s. ř. s. přistupují, s výjimkou případů, kdy je to výslovně vyžadováno soudní praxí (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, čj. 6 As 35/2008-163), spíše zdrženlivě a vlastně jen tehdy, jestliže každé z odvolacích rozhodnutí řeší pouze jedno zpoplatňované období.

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v jím požadované výši **3.000,- Kč**, představované zaplaceným soudním poplatkem za žalobu. Jelikož žalobce zastupovala obecná zmocněnkyně, byl jako platební místo k zaplacení náhrady nákladů řízení určen podle § 149 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. žalobce sám. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. ledna 2016

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková